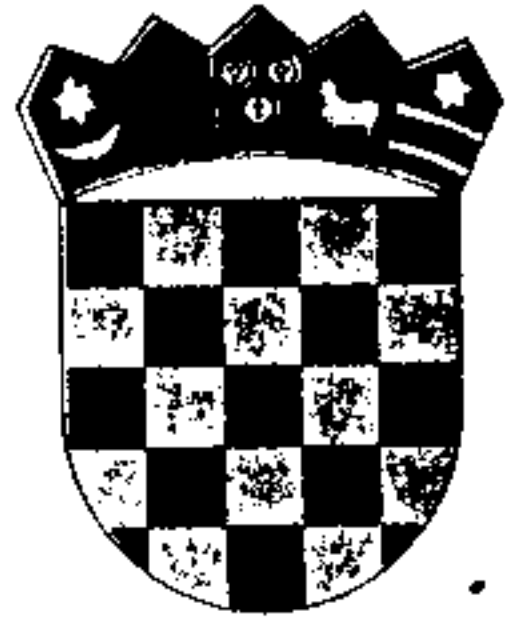

22.1.2002

K-42/99.-

BRANITELJ ORE PRIMO 28.12.01

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Županijski sud u Vukovaru, u raspravnom vijeću, u sastavu: predsjednik vijeća Nikola Bešenski, te sudac Stjepan Margić i suci porotnici Martin Jurić, Franjo Sokačić i Stanko Vukojević, kao članovi vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Smederevke Šerbić, u kaznenom predmetu optuženih Željka Vučkovića i dr., zbog kaznenog djela protiv čovječnosti i međunarodnog prava - ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz članka 120. stavak 1. OKZRH, a po optužnici ŽDO u Osijeku KT-86/95. od 14. lipnja 1996. godine, a preuzetoj i preciziranoj od strane ŽDO u Vukovaru DO-K-53/99., nakon javno provedene i zaključene glavne rasprave u prisutnosti zamjenika ŽDO u Vukovaru Emila Mitrovskog, branitelja optuženih, odvjetnika Marka Drnasina, odvjetnika Šime Filipovića i odvjetnika Vojislava Ore, a u odsutnosti optuženih Željka Vučkovića, Zlatana Kulića, Nikole Teodorovića, Miodraga Simeunovića, Dragoljuba Savičina, Rajka Miloševića, Ranka Šljubure, Drage Vučkovića, Mihajla Mijatovića, Gorana Mijatovića, Radojka Radmilovića i Predraga Simeunovića, na dan 16. ožujka 2001.,

presudio je

- Opt. **ŽELJKO VUČKOVIĆ**, sin Milana, rođen 15. listopada 1965. godine u Požegi, s prebivalištem u Bratuljevcima br. 8., općina Velika, Srbin, drž. RH, nalazi se u bijegu,
- Opt. **ZLATAN KULIĆ**, sin Milutina, rođen 19. siječnja 1960. godine u Novoj Gradiški, ul. Slavča bb., Srbin, drž. RH, bivši policajac, nalazi se u bijegu,
- Opt. **NIKOLA TEODOROVIĆ**, sin Koste, rođen 01. siječnja 1952. godine u Velikoj Klisi, općina Đurovac, s posljednjim prebivalištem u Virovitici, ul. Jana Vlašinskog bb., djelatnik, Srbin, drž. RH, nalazi se u bijegu,
- Opt. **MIODRAG SIMEUNOVIĆ**, sin Mirka, rođen 06. travnja 1960. godine u Crljencima, općina Brstovac, s posljednjim prebivalištem u Pakracu, Kralja Tomislava 45, Srbin, drž. RH, nalazi se u bijegu,

- **Opt.DRAGOLJUB SAVIČIN**, sin Petra, rođen 27. rujna 1939.godine u Adaševcima, općina Šid, AP Vojvodina, s posljednim prebivalištem u Bapskoj, Srijemska 7, općina Ilok, Srbin, drž.RH, nalazi se u bijegu,
- **Opt.RAJKO MILOŠEVIĆ**, sin Nikole, rođen 13. ožujka 1959.godine u Šnjigariću, općina Brestovac, s posljednjim prebivalištem u Šnjigariću br.52, Srbin, drž.RH, nalazi se u bijegu,
- **Opt. RANKO ŠLJUBURA**, sin Laze, rođen 10. siječnja 1947.godine u Šušnjari, općina Velika, s posljednjim prebivalištem u Kruševu br.3, općina Velika, Srbin, drž.RH, nalazi se u bijegu,
- **Opt. DRAGO VUČKOVIĆ**, sin Radovana, rođen 07. rujna 1967.godine u Pakracu, s posljednjim prebivalištem u Pakracu, Trg 76 bataljona br.8, Srbin, drž.RH, nalazi se u bijegu,
- **Opt. MIHAJLO MIJATOVIĆ**, sin Dušana, rođen 06. siječnja 1951.godine u Jeminovcu, općina Brestovac, s posljednjim prebivalištem u Požegi, Marka Marulića 9, Srbin, drž.RH, nalazi se u bijegu,
- **Opt. GORAN MIJATOVIĆ**, sin Milana, rođen 06. travnja 1968. godine u Požegi, s posljednjim prebivalištem u Jeminovcu br.27, općina Brestovac, Srbin, drž. RH, nalazi se u bijegu,
- **Opt. RADOJKO RADMILOVIĆ**, sin Ljubomira, rođen 17. svibnja 1974.godine u Požegi, s posljednjim prebivalištem u Jeminovcu br.2, općina Brestovac, Srbin, drž.RH, nalazi se u bijegu,

krivi su

da su:

u razdoblju od 1992.godine do svibnja 1995.godine u selu Bapska, s većinskim hrvatskim stanovništvom, nakon što su u oružanom napadu Srbije na Republiku Hrvatsku tijekom listopada 1991.godine Bapsku okupirale tzv.JNA i pridružene paravojne postrojbe, prihvativši uspostavljenu okupacijsku vlast, u smislu dogovora i zajednički, protivno odredbama čl.3.,27. i 33. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949. godine i čl.4. st.2. dopunskog protokola uz Ženevsu konvenciju o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949.godine o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba (protokol II.), kao pripadnici nelegalnih okupacijskih tijela civilne i vojne vlasti, u nakani da u Bapskoj onemoguće ostanak Hrvatima, protjeraju ih i učine Bapsku etnički čistim srpskim selom, zajedno, prema međusobnom dogovoru i podjeli zadataka, provodili aktivnosti kojima je cjelokupno civilno hrvatsko stanovništvo izvrgnuto sustavu psihičkog i fizičkog zlostavljanja na način da su :

- ograničili slobodu kretanja Hrvatima, uvođenjem obveznih propusnica,
- dovodili i pod pritiskom tjerali Hrvate da u svoje kuće prime Srbe iz zapadne Slavonije,

- prijetnjama za osobnu sigurnost i pod naoružanom stražom tjerali Hrvate na obavljanje fizičkih poslova, između ostalog sječu drva i kopanje rovova za vojne potrebe, a bez ikakve naknade,
- novačili Hrvate i tjerali ih na prve linije obrane
- pripadnike hrvatske narodnosti bezrazložno lišavali slobode, saslušavali ih, tukli i na razne druge načine psihički i fizički zlostavljali,
- otvoreno prijetili Hrvatima da će ih ubiti,
- noću za vrijeme trajanja policijskog sata, kada nitko od Hrvata nije smio izlaziti iz kuća, ulazili u kuće, prijetili i vršili pretres kuća,
- pljačkali po hrvatskim kućama vrijedniju pokretnu imovinu, vrijeđali Hrvate te ih psihički i fizički zlostavljali,

a u svibnju 1995.godine pod prijetnjom smrti iz njihovih domova protjerali na slobodno područje Republike Hrvatske preostalih 69 pripadnika hrvatske narodnosti, i to: Filipa Schleinkefera, Stevu Drenovskog, Anu Drenovski, Stjepana Žeravicu, Božicu Žeravicu, Iliju Žeravica, Mihajla Tomašića, Anu Tomašić, Domagoja Tomašića, Anku Tomašić, Maricu Rukovanjski, Ivana Tustonjića, Mariju Tustonjić, Ferdinanda Tustonjića, Ivana Adameca, Mariju Adamec, Ivana Škaricu, Evu Škarica, Tomislava Rumbergera, Lukreciju Rumberger, Josipa Rumbergera, Katarinu Rumberger, Marka Rumbergera, Ivana Rumbergera, Stjepana Zovka, Božicu Zovko, Milenka Zovka, Ljiljanu Zovko, Josipa Zovka, Katicu Mihaljević, Pavu Mihaljevića, Mandu Mandić, Ivicu Mandića, Ivana Krstavca, Nikolu Dasović, Anu Dasović, Antuna Đurkovića, Mariju Đurković, Josipa Asića, Josipa Bohničku, Anu Kolak, Katicu Jurina, Mariju Tomašek, Vladimira Gričića, Josipa Gričića, Anu Gričić, Božu Duvnjaka, Božicu Duvnjak, Đuru Majačića, Mariju Majačić, Moniku Majačić, Adama Majačića, Vladu Đuđara, Mariju Drenovski, Josipa Janega, Mariju Vučemilović-Franjić, Mihajla Rukavinu, Josipa Drenovskog, Mariju Drenovski, Evicu Suknović, Stjepana Suknovića, Marijana Roru, Anu Rora, Simu Cvitkovića, Marka Cvitkovića, Mariju Suknović, Franju Suknovića, Anu Gričić, Marijana Gričića, a zatim u njihove kuće uselili pripadnike srpske narodnosti,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme okupacije, primjenjivali mjere zastrašivanja i terora, prinuđivali Hrvate kao civile na prinudni rad, prinuđivali Hrvate kao civile na služenje u oružanim snagama neprijateljske sile, pljačkali imovinu stanovništva, nanosili stanovništvu velike patnje i ozljede zdravlja, vršili protuzakonita zatvaranja, provodili raseljavanje i preseljavanje stanovništva,

pa su time naprijed navedeni optuženici počinili krivično djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratni zločin protiv civilnog stanovništva, opisano i kažnjivo u čl.120. OKZRH,

uslijed naprijed navedenog, a temeljem članka 6.,50., 56. KZ-a i 120. OKZRH,

osuđuju se

opt. ŽELJKO VUČKOVIĆ na kaznu zatvora u trajanju od 8 (osam) godina,

Opt.ZLATAN KULIĆ na kaznu zatvora u trajanju od 5 (pet) godina,

Opt. NIKOLA TEODOROVIĆ na kaznu zatvora u trajanju od 5 (pet) godina,

Opt.MIODRAG SIMEUNOVIĆ na kaznu zatvora u trajanju od 5 (pet) godina,

Opt.DRAGOLJUB SAVIČIN na kaznu zatvora u trajanju od 5 (pet) godina,

Opt.RAJKO MILOŠEVIĆ na kaznu zatvora u trajanju od 6 (šest) godina,

Opt.RANKO ŠLJUBURA na kaznu zatvora u trajanju od 5 (pet) godina,

Opt. DRAGO VUČKOVIĆ na kaznu zatvora u trajanju od 5 (pet) godina,

Opt. MIHAJLO MIJATOVIĆ na kaznu zatvora u trajanju od 5 (pet) godina,

Opt.GORAN MIJATOVIĆ na kaznu zatvora u trajanju od 5 (pet) godina,

Opt.RADOJKO RADMILOVIĆ na kaznu zatvora u trajanju od 5 (pet) godina.

Nasuprot tome, a na osnovi članka 339. stavak 3. Zakona o krivičnom postupku

Prema :

Opt. PREDRAGU SIMEUNOVIĆU, sin Pere, rođen 11. prosinca 1966. godine, u Požegi, s posljednjim prebivalištem u Jeminovcu br. 24, općina Brestovac, Srbin, drž. RH, nalazi se u bijegu,

optužba se odbija

da je

u razdoblju od 1992.godine do svibnja 1995.godine u selu Bapska, s većinskim hrvatskim stanovništvom, nakon što su u oružanom napadu Srbije na Republiku Hrvatsku tijekom listopada 1991.godine Bapsku okupirale tzv. JNA i pridružene paravojne postrojbe, prihvativši uspostavljenu okupacijsku vlast, u smislu dogovora i zajednički, protivno odredbama čl.3.,27. i 33. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949.godine i čl.4. st.2. dopunskog protokola uz Ženevsku konvenciju o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949.godine o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba (protokol II.), kao pripadnik nelegalnih okupacijskih tijela civilne i vojne vlasti, u nakani da u Bapskoj onemogući ostanak Hrvatima, protjera ih i učini Bapsku etnički čistim srpskim selom, zajedno, prema međusobnom dogovoru i podjeli zadataka, provodio aktivnosti kojima je cjelokupno civilno hrvatsko stanovništvo izvrgnuto sustavu psihičkog i fizičkog zlostavljanja na način da su :

- *ograničili slobodu kretanja Hrvatima, uvođenjem obveznih propusnica,*
- *dovodili i pod pritiskom tjerali Hrvate da u svoje kuće prime Srbe iz zapadne Slavonije,*
- *prijetnjama za osobnu sigurnost i pod naoružanom stražom tjerali Hrvate na obavljanje fizičkih poslova, između ostalog sječu drva i kopanje rovova za vojne potrebe, a bez ikakve naknade,*
- *novačili Hrvate i tjerali ih na prve linije obrane*
- *pripadnike hrvatske narodnosti bezrazložno lišavali slobode, saslušavali ih, tukli i na razne druge načine psihički i fizički zlostavljali,*
- *otvoreno prijetili Hrvatima da će ih ubiti,*

- noću za vrijeme trajanja policijskog sata, kada nitko od Hrvata nije smio izlaziti iz kuća, ulazili u kuće, prijetili i vršili pretres kuća,
- pljačkali po hrvatskim kućama vrijedniju pokretnu imovinu, vrijeđali Hrvate te ih psihički i fizički zlostavljali.

pa da bi time počinio krivično djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava – genocid opisano i kažnjivo u čl.119. st.1. OKZRH-a.

Na osnovi čl.90. st.4. u svezi s čl.87. Zakona o krivičnom postupku optuženici se oslobađaju obveze da nadoknade troškove krivičnog postupka i troškovi krivičnog postupka padaju na teret proračunskih sredstava.

Obrazloženje

Županijsko državno odvjetništvo u Osijeku je optužnicom KT-86/95. od 14. lipnja 1996. godine optužilo Željka Vučkovića, Zlatana Kulića, Nikolu Teodorovića, Miodraga Simeunovića, Dragoljuba Savičina, Rajka Miloševića, Ranka Šljuburu, Dragu Vučkovića, Predraga Simeunovića, Mihajla Mijatovića, Gorana Mijatovića i Radojka Radmilovića za izvršenje krivičnog djela protiv čovječnosti i međunarodnog prava – genocid, opisano i kažnjivo u članku 119. stavak 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske (nastavno OKZRH).

Županijsko državno odvjetništvo u Vukovaru (nastavno ŽDO u Vukovaru), preuzelo je navedenu optužnicu pod brojem DO-K-53/99.

Zamjenik ŽDO Vukovar na raspravi od 05. 03.2001. godine precizirao je optužnicu, i to tako da je optuženima na teret stavio izvršenje krivičnog djela protiv čovječnosti i međunarodnog prava – genocid iz članka 119. stavak 1. OKZRH, a odustao je od optužbe prema optuženom Predragu Simeunoviću.

U završnoj riječi zamjenik ŽDO u Vukovaru ostao je u cijelosti kod precizirane optužnice i predložio da se okrivljenici, osim Predraga Simeunovića, oglase krivima i kazne po zakonu.

Optuženima je suđeno u odsutnosti na temelju rješenja Županijskog suda u Osijeku broj Kv-152/96., od 23. kolovoza 1996. godine.

Optuženi su tijekom cijelog postupka bili nedostupni, tako da optuženi nisu dali svoju obranu tijekom postupka.

U dokaznom postupku saslušani su svjedoci : Mihael Tomašić, Domagoj Tomašić, Franjo Suknović, Stjepan Žeravica, Andrija Kovačić, Marija Adamec, Ivan Adamec, Antun Đurković, Josip Zovko, Ivica Mandić, Boja Duvnjak, Josip Asić, Tomislav Rumberger, Josip Foro, Zovko Šimun, Božica Žeravica, Ana Kolak, Vojin Jarić, Milivoj Čelebić, Štefan Knebl, te pročitani dopis Vlade Republike Hrvatske, Ured za prognanike (list spisa 32-34), izvršen uvid u fotografiju Nikole Teodorovića, sina Koste, rođen 01. siječnja 1952. godine u Velikoj Klisi, općina Đulovac, (list spisa 186), pročitana priznanica od 03.05.1995. godine (list spisa 194), pročitana priznanica od 25.04.1995. godine (list spisa 195), pročitani dopis Državnog zavoda za statistiku od 08. veljače 2001. godine o popisu stanovništva Bapske 1991. godine (list spisa 204-206), pročitani podaci iz KE okrivljenog Zlatana Kulića od 11.02.1997. godine (list spisa 124), pročitani podaci iz KE za Željka Vučkovića, Miodraga Simeunovića, Rajka Mioševića, Ranka Šljuburu, Dragu Vučkovića, Predraga Simeunovića, Mihajla Mijatovića, Gorana Mijatovića i Radojka Radmilovića od 11.02.1997. godine (list spisas 125), te podaci iz KE za Dragoljuba Savičina od 13. veljače 1997. godine (list spisa 127), i pročitani podaci za okrivljenog Nikolu Teodorovića iz KE od 26.02.1997. godine (list spisa 145).

Svjedok Mihael Tomašić iskazuje da je od rođenja živio u Bapskoj, a 1991. godine je živio s majkom Ankom, suprugom i sinom Domagojem.

Negdje u kolovozu 1991. godine selo je okupirala bivša JNA. Odmah sljedeći dan pojavili su se i pojedini "četnici" koji su se pridružili vojsci. Istakao je da sve vrijeme okupacije sela, dok nisu bili protjerani, nisu se mogli kretati noću niti u okolna mjesta. Propusnicu su morali tražiti i za obavljanje radova u polju. Često su bila noćna pretresanja i krađa imovine.

Naglasio je da su Vučković Željko i Nikola Teodorović bili glavni. Željko Vučković, Nikola Teodorović i Miodrag Simeunović su jednom prilikom 40 muškaraca iz Bapske otjerali u Njemce i držali u logoru. Tukli su ih.

Za Zlatana Kulića zna da ih je sprovodio na prisilan rad i često vrijeđao.

Za Dragoljuba Savičina ukazuje da se on odmah priključio "četnicima" i da je kao dugogodišnji mjesni učitelj poznao prilike i da je onda, umjesto da ih spašava, ocrnjivao ih i omalovažavao. Rajko Milošević je inače uselio u kuću njegovog brata Đure. Za Dragu Vučkovića je naglasio da mu je uperio pušku u glavu i da ga je htio ubiti iz čista mira.

Goran Mijatović ih je također čuvao i tjerao na prisilni rad. Mjesec dana je morao raditi teške fizičke poslove.

Vidio je kada je Rajko Milošević odveo u podrum Josipa Fora i tukao ga da mu je razbio nos i da je isti bio sav krvav i modar po licu. Dragoljuba Savičina je vidio i u komandi onom prilikom kada su bili na prinudnom radu u Nijemcima, s tim što ne zna točno njegovu funkciju.

Kada su protjerani, onda su on i mama išli pješke, a supruga je drugim putem stigla do Šida, a sin je stigao traktorom. Bili su iz Šida otjerani u Morović, zatim u šumu kod Bubanjskog potoka i kasnije su razmijenjeni, tj. prebačeni preko Mađarske u slobodni dio Hrvatske.

Svjedok Domagoj Tomašić iskazuje da je njihovo selo bilo okupirano 1991. godine i da je odmah, neposredno prije te okupacije, više od polovine mještana pobjeglo s ono malo stvari koje su mogli uzeti. Za okrivljene navodi da su svi došli početkom 1992. godine i da su formirali vlast, a za Željka Vučkovića naglašava da je bio jedan od lokalnih zapovjednika i da je zabranjivao kretanje, a provodio je upadanje u stanove, vršio prijetnje, pa čak i batinjanje. Za Zlatana Kulića navodi da je bio policajac. Miodrag Simeunović i Nikola Teodorović su također bili oficiri, izdavali su zapovijedi i zlostavljali Hrvate. Dragoljub Savičin koji je od 1960. godine u Bapskoj i koji je bio učitelj prokazivao je Hrvate i nakon njegovih prokazivanja slijedilo je pretresanje stana, otimanje imovine, batinjanje i sl. Za Rajka Miloševića naglašava da nije imao neki čin, ali je bio veliki "četnik" koji je posebno prijetio Hrvatima, upadao u kuće i krao stvari. Za Ranku Šljuburu je naglasio da je jedno vrijeme bio "predsjednik srpske mesne zajednice u Bapskoj". Drago Vučković je njegovom ocu prijetio da će ga ubiti i njegovog oca je spasio jedan drugi deda "Srbin", koji je odgurnuo pušku koja je bila uperena u njegovog oca. Drago Vučković je inače bio stalno pijan i onda je prijetio, upadao u kuće. Za Radojka Radmilovića je naglasio da je bio u četničkoj omladinskoj organizaciji, stalno je govorio da Hrvate sve treba pobiti i raseliti.

Njega su primorali da ide u vojsku, i to prvo u Sombor, a zatim u Jankovce, i tu je vojsku doživio kao neprijateljsku. Morao je ići, jer ne zna što bi bilo s njim i njegovim roditeljima da nije išao.

Onaj dan kada će i preostali mještani Bapske biti protjerani traktorom je pobjegao u Šidu, i isti je ostavio u Šidu jer jednostavno je spasio živu glavu. Zajedno s drugima bio je prvo u Moroviću, a zatim u šumi kod Bubanjskog potoka. Tu je bilo njih 80-tak Hrvata i kasnije su preko Hrvatskog veleposlanstva dobili dozvolu da dođu na slobodni dio Hrvatske.

Svjedok Franjo Suknović iskazuje kako je prvo u Bapsku ušla šidska vojska, a oko Božića 1991. godine su došli optuženici i tada je šidska vojska istima predala vlast. Za vrijeme vladavine optuženika iz sela se nigdje nije moglo ići bez potvrde. Osobno je 1993. godine bio na prisilnom radu u Nijemcima. Radio je fizičke poslove, morao kopati, sjeći grane i raditi za njih. 1995. godine, neposredno prije nego što će biti protjeran, ponovno je sa 10-15 ljudi iz Bapske bio prinudno odveden u Apševce. Tu osim teških fizičkih poslova morao je kopati i rovove za potrebe njihove vojske.

Za Željka Vučkovića je naglasio da je došao 1992. godine i da je bio "oficir bezbjednosti". Maltretirao je Hrvate. Zlatan Kulić je bio "milicajac" i išao u pretrese stanova Hrvata i vršio prijetnje Hrvatima. Nikola Teodorović je bio vojni oficir koji je ulazio u kuće i pljačkao. Miodrag Simeunović je čak vodio i neke evidencije i bio je jedan od glavnih organizatora. Dragoljub Savičin, koji je bio učitelj bio je glavni prokazivač. Ranko Šljubura je jedno vrijeme bio predsjednik njihove mjesne zajednice u Bapskoj. Drago Vučković je pripadao Šešeljevim radikalima i isticao se okrutnošću prema Hrvatima. Za Mihajla Mijatovića je naglasio da je 1992. godine okupirao kuću Stjepana Žeravice. Za Radojka Radmilovića naglasio je da je bio balavac i da je ušao u kuću preko puta njega, te da je išao po kućama Hrvata, prijetio.

Njega osobno su faktički protjerali iz Apševaca za Šid, i to na način da su došli Željko Vučković i Branko Šljubura i rekli da odmah idu za Šid, a da će tamo doći i njihove žene. Žena mu je rekla da su ovi vlastodršci, da moraju primiti Srbe, a njih su protjerali i zaista je i žena došla u Šid, a zatim su zajedno bili u Moroviću, pa kod Beograda i onda su prebačeni na slobodni dio Hrvatske.

Svjedok Stjepan Žeravica iskazuje da je sa suprugom ostao živjeti u Bapskoj i tako dočekao "četničku okupaciju" 16. listopada 1991. godine. Za vrijeme vladavine optuženika nije se nigdje moglo ići ako se od njih ne dobije potvrda. Morala se tražiti propusnica kada se išlo na njivu, a kamoli kada se trebalo ići u Šid. U selu se nisu smjeli kretati u grupi. Odmah na početku od njega je oduzeto 100 uhranjenih svinja, a 1995. godine kada ga je protjerao Mihajlo Mijatović i njegov otac Dušan, ponovo su mu uzeli oko 100 bravaca, sve strojeve, sav namještaj, i to vrijednosti oko 300.000,00 DM. Oni nisu ništa dali ni drugim Srbima, već su sve uzeli za sebe i napravili ogromnu kuću u Temerinu.

Više puta je bio prisiljavan da ide u Lipovac, Nijemce a jednom i u Apševce, da obavlja teške fizičke poslove. On osobno je bio 1993. godine na prisilnom radu u Nijemcima. Morao je kopati rovove, sjeći grane. 1995. godine neposredno prije nego što će biti protjeran ponovo je s 10-15 ljudi bio pinudno odveden u Apševce. Tu je također radio teške fizičke poslove i morao je kopati rovove za potrebe njihove vojske.

Za Željka Vučkovića je naglasio da je bio četnički oficir i starješina. Za Zlatana Kulića da je bio u odori policajca. Miodrag Simeunović je početkom 1995. godine naredio da se iz njegovog dvorišta izveze traktor "Ferguson" s prikolicom. Dragoljub Savičin je bio glavni prokazivač svih Hrvata, jer je kao seoski učitelj znao sve u selu, o svakom. Rajko Milošević je bio izvršilac oficira i on je tukao gdje je koga stigao. Drago Vučković je bio stalno pijan i on je bio izvršilac, onaj koji je batinao. Mihajlo Mijatović je još 1992. godine uselio u njegovu kuću, a 1995. godine iz Lipovca ga je odveo u kuću da se spakira i zatim ga osobno iselio iz Bapske. Goran Mijatović je inače muškarce iz Bapske tjerao u logor u Lipovcu i Nijemcima i prisiljavao ih na radove, kao što su kopanje rovova i slično.

Posebno je naglasio da je protjerivanje vršeno na način da prvo protjeraju one iz boljih kuća, i to tako redom, na način da kada dođu novi Srbi, istjeraju one Hrvate koji su još preostali i sve tako dok nije protjerano i zadnjih 70-tak Hrvata koji su bili u Moroviću i kasnije u šumi kod Bujanj potoka. Nakon njihovog protjerivanja ostalo je najviše 10-tak Hrvata, onih najstarijih, koji jednostavno nisu mogli uopće ići.

Svjedok Andrija Kovačić iskazuje da su optuženici negdje oko Božica 1991. godine došli i odmah preuzeli vlast od vojske. Sjeća se da su visoki oficiri u TO bili Željko Vučković, Goran Mijatović, Nikola Teodorović i jedan koji je poginuo.

Odmah po firmiranju njihove vlasti Hrvati koji su ostali morali su staviti u prozore "peškire" i na taj način raspoznavalo koja je kuća prazna a u kojoj su ostali još Hrvati. Bacali su im bombe, pucali po prozorima, krovu, upadali u kuću vršili premetačine, zlostavljali fizički i psihički. Nisu se smjeli kretati, a za izlazak izvan sela, morali su tražiti propusnicu. Taj teror je sustavno provođen sve do 1995. godine kada su i njih zadnjih 80-tak protjerali prvo u Šid, zatim u Morović i kasnije kod Beograda i na kraju su došli na slobodni dio Hrvatske. Naglasio je da je postojao štab za istjerivanje. Kod njega u kuću su došli Lazo i neki Radojica i oni su rekli da su aktivisti, te da je u štabu za istjerivanje odlučeno da odmah mora napustiti kuću i da sa sobom ne može ništa ponijeti. Tu večer je on otišao u mjesni ured i baš mu je Dragoljub Savičin rekao da su oni izvijećali i da mora napustiti kuću i sve ostaviti njima. Za to istjerivanje nije postojao nikakav pismeni trag.

Za Vučković Željka je naglasio da je bio vojni zapovjednik, a za Zlatana Kulića da je bio "milicajac" i zamjenik komandira milicije. Nikolu Teodorovića je opisao i prepoznao na slici i on je imao neki četnički čin i držao je trgovinu gdje su se okupljali četnici. Miodrag Simeunović je inače zajedno sa Teodorovićem i Vučkovićem formirao prvu mjesnu zajednicu. Dragoljub Savičin je bio onaj koji je prokazivao Hrvate i krao imovinu iz kuća Hrvata odmah čim su isti bili prisiljeni da napuste kuću. Rajko Milošević je bio pijanica i osoba koja se isticala zlodjelima. Njegovu snahu Julijanu Kovačić je napao nožem, srušio, kleknuo na nju, zarezao je nožem po vratu i ona uplašena je morala napustiti kuću. Također, njenog sina bolesnog na živce, plašio je i škljocao mu je pištoljem pored glave i prijetio da će ga ubiti. Ranko Šljubura je bio zadnji predsjednik mjesne zajednice u Bapskoj i u početku se nije isticao niti dolazio u sukob s Hrvatima, ali je na kraju vodio poslove raseljavanja i rukovodio ulaženjem Srba u hrvatske kuće. Drago Vučković je bio pijanac koji je upadao noću u kuće i prijetio. Osobno je vidio kada je Dragoljub Savičin nosio namještaj i slične stvari iz kuće Viktora Rukavine.

Svjedok Marija Adamec iskazuje da su ona i suprug zajedno s drugima protjerani 1995. godine. Inače, od okupacije i formiranja vlasti okrivljenika Hrvati su morali stavljati bijele krpe na kuće i nisu smjeli zaključavati kuću. Nigdje se nije moglo kretati bez propusnica, vršene su premetačine po kućama, a iz njihove kuće su odnijeli dva prekrupača, dva cirkulara, komplet sobu namještaja i mnogo drugih sličnih stvari.

Ne zna konkretna imena jer je starija, ali se sjeća da je Radojko Radmilović osobno došao i prijetio joj oružjem i naredio da mora napustiti kuću. Od straha je sljedeći dan zajedno sa suprugom i napustila kuću, a inače Radojko Radmilović joj je, prije nego što će je protjerati, odnio zamrzivač.

Svjedok Ivan Adamec iskazuje da je on bio teško pokretan i da praktično nakon okupacije sela nije ni izlazio iz kuće, osim kada je po zapovijedi morao ići u centar sela na postrojavanje. Sjeća se da su tada govorili da je Vučković komandant, a inače ne zna ništa konkretno jer se nije kretao po selu. Međutim, zna da su morali stavljati bijele krpe na ulazna vrata, da su u njegovu kuću dolazili i odnosili vrednije pokretne stvari. Njega su zajedno sa suprugom protjerali 1995. godine.

Svjedok Antun Đurković iskazuje da se kao stariji čovjek nije kretao po selu i da se sjeća da je selo okupirano i da su došli iz zapadne Slavonije i formirali vlast. Na kuće su morali stavljati bijele krpe i nigdje se nisu smjeli kretati. Njega su pustili i nije morao ići na prisilne radove jer je bio star i bolestan. Zna da je Željko Vučković

bio komadant i da je Dragoljub Savičin prihvatio tu četničku vlast i da je bio njihov povjerljiv čovjek.

U svibnju 1995. godine kada su ih istjerali iz kuće, došlo je 5-6 naoružanih i morao je odmah napustiti svoju kuću. Bio je prvo u Šidu, zatim u Moroviću i kasnije nekoliko dana kod Beograda, ali kako je imao papire, prije drugih je preko Mađarske došao u Hrvatsku.

Svjedok Josip Zovko iskazuje da su 13. svibnja 1995. godine njegovi roditelji protjerani iz Bapske, a da je on u to vrijeme bio u Apševcima na prinudnom radu.

Za Željka Vučkovića je naglasio da ih je osobno tjerao da kopaju rovove od Tovarnika do Bokšića, a i da ga je protjerao u Apševce. Tad kada će biti protjeran u Apševce, komadant TO je bio Goran Mijatović. Dobro se sjeća da je sjedište teritorijalne obrane bilo u katoličkoj crkvi jer njega su natjerali da vari ogradu oko crkve. Sjeća se da je Dragoljub Savičin njega i druge tjerao da sijeku granje i da uređuju park, a pred kraj 1995. godine je tjerao ljude iz kuća. Rajko Milošević ga je u petom mjesecu 1995. godine kada je pobjegao iz Apševaca i došao u Bapsku, tukao i oduzeo mu traktor. Ranko Šljubura je u 1995. godini bio predsjednik sela. Drago Vučković ga je tjerao i prisilio da mu popravlja traktor. Goran Mijatović je bio komadant radne jedinice i tjerao je Hrvate da kopaju rovove od Tovarnika do Bokšića, kao i iznad Ilače i Šidskih Banovaca. Rajko Radmilović mu je psovao majku ustašku. Zlatan Kulić je bio policajac i protjerivao je ljude iz Bapske. Faktički je dan prije nego što će iz Morovića biti prebačeni u Beograd bio dovezen u Morović, a prije toga je bio na Principovcu gdje ga je tukla srpska policija.

Svjedok Ivica Mandić iskazuje da su njega zajedno s majkom protjerali iz kuće 18.05.1995. godine. Njega je konkretno protjerao Željko Vučković. Inače posebno je naglasio da je Dragoljub Savičin bio taj koji je davao sve podatke i pravio spiskove koga treba protjerati i što prema kome činiti. Naglasio je da su Hrvati protjerani a da su u njihove kuće useljavani Srbi. U zadnje vrijeme pred protjerivanje komadant bataljona je bio Goran Mijatović.

Svjedok Boja Duvnjak iskazuje da je ona samo za najnužnije potrebe izlazila iz kuće a da je živjela sa suprugom koji je bio bolestan i koji uopće nije izlazio iz kuće. U jesen 1991. godine okupirano je njihovo selo i počelo je njihovo stradavanje. Iz njihove kuće su otjerali 126 bravaca, 18 junadi. Bilo im je zabranjeno izlaženje, okupljanje, bile su stalne premetačine. Za Vučković Željka je naglasila da je bio jedan od glavnih vojnih i civilnih rukovodilaca koji je zlostavaljo sve Hrvate. Zlatan Kulić je bez ikakvog razloga tukao i šamarao i otjerao je njihov kombajn, dvoredni berač, oba traktora. Nikola Teodorović je istjerao Peru Kovačića i u njegovoj kući držao trgovinu. Dragoljub Savičin, koji je bio učitelj, prokazivao je Hrvate a vidjela je osobno kada je iz kuće Mirjane Čedo odnosio dijelove namještaja, namirnice, žito i druge vrednije stvari.

Svjedok Josip Asić iskazuje da su 1991. godine kada je opkoljeno selo Bapska, prvo iz Bapske otišli oni koji su branili Bapsku i oni koji su bili u HDZ-u. Oni koji su ostali morali su staviti na ulaznu kapiju jedno koplje s nekom bijelom krpom i to je bio znak da u toj kući još uvijek živi domaćin Hrvat. Protjerivanje Hrvata i ostalog nesrpskog pučanstva permanentno se provodilo, jer ih je 1995. godine možda ostalo još 90-tak.

Naglasio je, da od 1992. godine pa sve dok nisu protjerani iz Bapske, vladalo je nasilje, a da je njegov sin Alojzije morao služiti njihovu vojsku. Kod njega osobno su vršili premetačinu 7-8 puta i pokupili su ono najvrednije, a prvenstveno zlato i novac. Inače, dobili su jedan zeleni kartonu na kojem je bilo upisano ime, prezime i broj. Dugo vremena nije shvatio što to znači, ali na kraju je shvatio; u slučaju kada te

prozovu i ako kažeš ime i prezime onda ideš na prinudni rad u selu, a ako kažeš broj, puste te kući.

03.05.1995. godine dobio je naredbu da 5 ljudi odveze u Apševce. Kada je stigao u Apševce, morao se javiti Željku Vučkoviću. Tada je ostao s drugima u Apševcima i jedno 14 dana je radio fizičke poslove po naređenju, a dobro se sjeća da je dva dana i tri noći kopao rovove. Četrnaesti dan su svi otjerani u Šid. Njegov je sin, inače, kada se otvorio autoput, pobjegao u Hrvatsku. Za Željka Vučkovića je istakao da je bio njihov komandant a za Zlatana Kulića da je bio u njihovoj miliciji. Dragoljub Savičin je pokazivao i prokazivao ljude.

Naglasio je da su zelene kartone dobili svi Hrvati, Slovaci i Nijemci.

Svjedok Tomislav Rumberger iskazuje da je u Bapskoj živio sa suprugom i četvoro djece koji su 1991. godine bili od 2 do 8 godina.

Više puta je morao ići na prinudan rad, kopao je rovove, bunkere i radio druge fizičke poslove. Nitko ga osobno nije tukao, ali zna da su Hrvati sve vrijeme morali odlaziti a da su dolazili Srbi negdje iz zapadne Slavonije. Zna da su ti Srbi organizirali svoju vlast, ali njega nije ništa interesiralo, tako da ne zna njihova imena, jedino zna da je početkom mjeseca svibnja 1995. godine bio primoran da ode u Apševce. Tad u Apševcima su komadanti, zapovjednici, bili Željko Vučković i Nikola Teodorović.

Tu iz Apševaca mu je bilo naređeno da pješke mora otići za Šid. U Šidu je bio jedan dan, kasnije dva tjedna u Moroviću i oko pet tjedana kod Beograda, i onda je prebačen na slobodno dio Republike Hrvatske.

Osobno je gledao samo da zaštiti svoju obitelj, da se skloni, tako da je izbjegavao da uopće zna što se događa u selu.

Svjedok Josip Foro navodi da je od rođenja živio u Bapskoj, te da je 20-tak godina prije 1991. godine stalno bio na rukovodećim mjestima, predsjednik mjesne zajednice, predsjednik mirovnog vijeća, član skupštine.

Zna da od kada je Bapska pala pa do 1995. godine, protjerivani su Hrvati, a da su novopridošli Srbi ulazili u kuće. U njegovu kuću nisu ušli, ali samo iz razloga jer je on ispod kreveta, na brave i po kući, od svinja, iz kanala namazao, tako da je strašno smrdilo i da su svi bježali. 02.05.1995. godine je slavio Dan vatrogasaca i onda ga je netko prijavio i zbog toga ga je Rajko Milošević tukao po glavi i krv mu je curila. Kada se malo odmorio, onda je Rajko nastavio da ga tuče. Od siline udaraca je pao na pod i praktično su ga cijeli dan tukli. S Rajkom je došao inače Željko Vučković. 17. ili 18.05. je s drugim mještanima Bapske protjeran, a tada su mu uzeli sve novce. Tog puta kada će ga istjerati, nepoznata dvojica su ga isto tukla i kundakom puške u stomak. Naglasio je da je Dragoljub Savičin bio taj koji je bio sve i da je s novopridošlim Srbima obnašao vlast, a Rajko Milošević ga je onako zvjerski istukao.

Svjedok Šimun Zovko iskazuje da je pod granatama otišao u Ilok, ali se vratio u Bapsku jer je imao sina u vojsci u Subotici. Tri-četiri tjedna nakon okupacije sela došli su Srbi od Požege, Bjelovara i Virovitice i oni su preuzeli vlast. Željko Vučković je u početku bio komandant, a Zlatan Kulić komandir milicije. Sjeća se i Nikole Teodorovića koji je bio glavni u njihovom tzv. "štabu". Miodrag Simeunović je bio u štabu kada je morao dati traktor i prikolicu i on mu je to naredio. Dragoljub Savičin je bio s njima u vlasti, a on je znao sve o svakom. Rajko Milošević je bio glavni batinaš. Drago Vučković je bio stalno pijan i jednom prilikom malo da nije pobio njih 14-15 kada je pucao iznad njihovih glava.

Samo je jednom bio na prisilnom radu 1993. godine, ali iz razloga jer je otprije bolovao od astme i ima veliki bruh, pa nije bio sposoban za teže fizičke radove. Te 1993. godine bio je 12 dana na prisilnom radu i 12-ti dan je pušten kada su vidjeli koliko je bolestan, a on je tražio da ga radije ubiju nego da ostane dalje. Tom prilikom Željko Vučković je bio komandant. Ako su trebali ići izvan mjesta, morali su ići po

potvrdu. 17.05.1995. godine je došao Đorđe Arambašić i rekao da njemu treba samo svjedokova kuća i onda je isti svjedoka i suprugu odvezao na Mađarsku granicu, a zatim su stigli u Đakovo kod Šogonice. Sin mu je inače 1992. godine preko SRJ otišao u Njemačku, a zatim u Zagreb.

Svjedok Božica Žeravica iskazuje da je, u biti, na selu glavni muškarac i da je njen suprug svjedočio. Ona je samo naglasila da je njen suprug bio u Lipovcu, a tog 17.05.1995. godine je Mihajlo Mijatović rekao da ona i suprug moraju iseliti jer će ih oboje ubiti i baciti iza njihovog groblja. Taj Mihajlo Mijatović je inače davno prije toga okupirao njihovu kuću. Mihajlo Mijatović je 18.05.1995. godine otišao po njenog supruga, dovezao ga i oni su samo spakirali stvari i napustili sve. Tad je inače došao Mihajlov otac Dušan i doveo je Rajka Miloševića koji je bio najveći krvnik i koji je došao da ih tuče i koji bi ih prebio da nisu odmah otišli i sve ostavili.

Svjedok Ana Kolak iskazuje da je u vrijeme okupacije Bapske živjela sa sinom Josipom i majkom Marijom Tomašek koja je imala 80 godina. Njoj su inače odmah uzeli 190 svinja koje je hranila. I kasnije su dolazili u njenu kuću i pljačkali ali ona ne zna njihova imena, osim da je jedan bio policajac Zlatan.

Treći put su došli u sobu 05. siječnja 1995. godine, i to njih 20-tak, jedan s maskom na licu je uperio pušku u njih i naredio da sjednu na kauč. Taj je čuškao njenu mamu i udario je nju, da je odmah pala na pod. U kući su bili od 21,30 pa do 03,30 sati. Taj s maskom je odveo nju u drugu sobu, tukao je po cijelom tijelu da je bila sva plava, a zatim nasilu skinuo i silovao. Drugi koji je bio u marami ostao je s mamom i silovao istu, a zatim su se zamijenili. Mami je sav pupak bio razderan i onda joj je stavljala neki prašak. Sljedeći dan kada je išla u trgovinu, čula je kako pričaju da su nju i mamu od 80 godina silovali Dragan Marić i Nenad Krajinović. Za taj događaj je dolazila na sud, ali kada je drugi put došla, ti su bili pušteni iz pritvora. Inače kada su je protjerali, onda je jedan rekao da je Dragoljub Savičin rekao da će njena kuća biti kuća te osobe koja je protjeruje. Naglasila je kako su bili jako dobri s Dragoljubom Savičinom i da je prvi put rekao da ih neće tjerati, a drugi put naglasio da on nikoga ne štiti i kako bude drugima da će biti i njima.

Svjedok Vojin Jarić iskazuje da zna da je 1991. godine u Bapsku ušla neka vojska, ali ne zna uopće kakva. Zna da su Hrvati otišli iz Bapske, s tim da naglašava, valjda su morali. U njegovoj ulici 1995. godine nije ostao ni jedan Hrvat, ali ne zna kako je bilo u ostalim dijelovima mjesta. Zna da su vlast držali oni koji su došli ali ne zna odakle su ni tko su.

Svjedok Milivoj Čelebić iskazuje kako je njih pravoslavaca bilo 6-7 kuća, a ostalo većinom Hrvati, možda neki Slovak ili Mađar. Zna da je 1991. godine prvo ušla vojska, a kasnije je osnovana TO, a bila je i stanica milicije u Bapskoj. Naglašava da su u dva-tri navrata Hrvati iseljavani i poslije 1995. godine nije ostalo možda 10-tak kuća, inače sve je iseljeno.

Poznato mu je da je njih 10-tak bilo u komandi TO, s tim što on zna da su bili Željko Vučković, Nikola Teodorović, Miodrag Simeunović, a predsjednik sela je bio Ranko Šljubura. S njima se stalno petljao i obnašao neku vlast Dragoljub Savičin, a inače u vlasti nitko nije bio od domaćih. Zna da je Zlatan Kulić bio "milicajac" baš u Bapskoj.

Kada Hrvati nisu htjeli ići u autobuse koji bi ih vozili, onda je primjenjivana sila, a neki su htjeli otići jer su bili takvi uvjeti života. Ti Srbi što su vršili vlast, oni su dijelili kuće i useljavali neke druge Srbe u kuće Hrvata kada ih istjeraju. Zna da se kralo po kućama, ali to je bila ta klapa koja je bila organizirana i on kao Srbin morao je paziti da i iz njegove kuće ne krađu.

Nije vidio da prilikom pretresa Hrvati dobijaju batina, ali je čuo za to. Naglasio je da se točno znalo gdje je sjedište TO-a i isto je bilo odvojeno od sjedišta vojske.

Svjedok Štefan Knebl iskazuje da se iz JNA u trećem mjesecu 1992. godine vratio u Bapsku i da je u istoj živio s majkom. Odbio je mobilizaciju i onda je tri-četiri puta po mjesec dana morao ići da kopa rovove i obavlja druge fizičke poslove za TO. Zna da su u komandi TO bili Vučković, Aleksić i Teodorović Nikola. Odmah u trećem mjesecu 1992. godine u komandi TO-a vidio je Dragoljuba Savičina u uniformi, s oružjem. Za Zlatana Kulića zna da je bio milicajac u Bapskoj, Predraga Simeunovića je također vidio u komandi TO, a on je radio većinom s papirima i misli da je on bio tajnik. Za Rajka Miloševića misli da nije bio u komandi, ali je čuo da je pljačkao po hrvatskim kućama i da je tukao. Drago Vučković je bio prisutan kada je obavljao fizičke radove, kopao rovove i sl. Zna da je Goran Mijatović 1995. godine bio u komandi jedinice TO u Bapskoj. Naglasio je da se izvan sela nije moglo slobodno kretati, trebale su propusnice ako ćeš ići u polje ili u neko drugo mjesto, a misli da su u propusnice trebale 1992. i 1993. godine. Također, u početku Hrvati su morali obilježiti kuće, i to nekom bijelom krpom, da se vidi da je to hrvatska kuća i da se vidi da netko u njoj živi.

Uvidom u dopis Vlade Republike Hrvatske, Ured za prognanike, vidljivo je kojih 69 osoba je preko Ureda za prognanike Vlade Republike Hrvatske iz šume kraj Bujanj potoka prebačeno na slobodni dio Hrvatske. Uvidom u fotografiju Nikole Teodorovića, sina Koste, rođen 01. siječnja 1952., općina Đulovac, vidljivo je kako izgleda navedeni optuženik.

Uvidom u priznanicu od 03.05.1995. godine vidljivo je da je Josip Asić predao traktor s prikolicom.

Uvidom u priznanicu od 25.04.1995. godine vidljivo je da je Zovko Šimun predao traktor s prikolicom.

Uvidom u dopis Državnog zavoda za statistiku od 08 veljače 2001. godine vidljivo je da je u naselju Bapska 1991. godine živjele 1624 osobe, od toga 1478 Hrvati, 5 mađari, 25 Nijemci, 5 Rusini i Ukrajinci, 28 Slovaci, 33 Srbi, 16 Jugosloveni, 33 neizjašnjeni.

Uvidom u podatke iz KE za optužene vidljivo je da Vučković Željko, Zlatan Kulić, Drago Vučković, Predrag Simeunović, Mihajlo Mijatović, Goran Mijatović, Dragoljub Savičin, nisu do sada osuđivani. Nasuprot tome, vidljivo je da je Miodrag Simeunović presudom Okružnog suda u Požegi, broj K-6/93, od 26.04.1993. godine, zbog krivičnog djela iz članka 142. OKZRH osuđen na 8 godina zatvora, te Rajko Milošević, presudom Općinskog suda u Pakracu, broj K-110/88., od 21. 09.1988. godine, zbog krivičnog djela iz članka 42. KZH, na 8 mjeseci zatvora- uvjetno na dvije godine, te Ranko Šljubura od strane Vojnog suda u Osijeku, broj K-141/92., od 13.04.1992. godine, zbog krivičnog djela iz članka 236-f KZH na 4 godine zatvora, a Radojku Radmiloviću je rješenjem Općinskog suda u Požegi, broj Km-9/89., od 23.05.1989. godine, zbog krivičnog djela iz članka 131. i 130. KZH izrečena odgojna mjera pojačane brige i nadzora. Nikola Teodorović je presudom Općinskog suda Virovitica broj K-36/73, od 08.02.1974., zbog kaznenog djela iz članka 142. stavak 2. KZH kažnjen kaznom zatvora u trajanju od 5 mjeseci, uvjetno na 3 godine, te presudom Općinskog suda Virovitica broj K-334/81., od 16.03.1982. godine, zbog kaznenog djela iz članka 42. stavak 1. KZH kaznom zatvora od 1 mjesec, uvjetno na 1 godinu.

Cijeneći izvedene dokaze, kako svakog pojedinačno, tako i u njihovoj ukupnosti, sud je utvrdio da su optuženi Željko Vučković, Zlatan Kulić, Nikola Teodorović, Miodrag Simeunović, Dragoljub Savičin, Rajko Milošević, Ranko

Šljubura, Drago Vučković, Mihajlo Mijatović, Goran Mijatović i Radojko Radmilović, počinili krivično djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz članka 120. stavak 1. OKZRH, a sve na način opisan u izreci ove presude.

Sud u cijelosti prihvaća iskaze svjedoka: Mihaela Tomašića, Domagoja Tomašića, Franje Suknovića, Stjepana Žeravice, Andrije Kovačića, Marije Adamec, Ivana Adameca, Antuna Đurkovića, Josipa Zovka, Ivica Mandića, Boje Duvnjak, Josipa Asića, Tomislava Rumbergera, Josipa Fore, Zovko Šimuna, Božice Žeravica, Ane Kolak, Vojina Jarića, Milivoja Čelebića i Štefana Knebla, jer su isti dati na jasan, logičan, okolnosno uvjerljiv način, u bitnim činjenicama gotovo istovjetni, a suglasni s činjenicama iz pismena koje je sud pročitao i koje je sud također prihvatio.

Iz naprijed prihvaćenih iskaza svjedoka nedvojbeno se utvrđuje opće stanje koje je vladalo u Bapskoj nakon okupacije sela pa sve do svibnja 1995. godine kada će biti protjerano 69 pripadnika hrvatske narodnosti, bliže nabrojanih u dispozitivu presude. Naime, svi svjedoci ukazuju da je prvo u Bapsku ušla vojska i da negdje od Božića 1991. godine ili od početka 1992. godine vlast je predala pridošlima iz zapadne Slavonije, tj. optuženicima. Naime, svi svjedoci ukazuju da je posebno postojala komanda vojske, a da je od 1992. godine postojala TO i stanica milicije u Bapskoj. Nadalje, također svi ukazuju da od 1992. godine i uspostave TO-a Hrvati, ili šire gledano nesrpsko stanovništvo, nisu se mogli slobodno kretati, tj. TO je izdavao propusnice za rad u polju i za kretanje u okolna mjesta. Nadalje, Hrvati su u svoje kuće morali primati Srbe iz zapadne Slavonije, a posebno kako je koja grupa Hrvata istjerivana, tako su u njihove kuće primani Srbi iz zapadne Slavonije. Svi svjedoci ukazuju da nakon protjerivanja u svibnju 69 pripadnika hrvatske narodnosti u selu nije ostalo možda 10-tak Hrvata starije dobi koji se jednostavno nisu mogli kretati. Također je nedvojbeno da muškarci koji su bili u stanju raditi prisilno su i pod oružjem više puta odvođeni da obavljaju fizičke poslove, kao što je sječa drva, kopanje rovova za vojne potrebe TO-a iz Bapske. Nadalje, nedvojbeno je da su muškarce mlađe dobi prisilno tjerali da idu u vojsku, i to ne samo u granicama tzv. "Krajine" već su išli na obuku i u Sombor. Hrvati su morali kopati rovove i na prvoj liniji obrane prema položajima koje je držala Hrvatska vojska. Sigurno je da najmanje 1992. i 1993. godine je postojao policijski sat i da se Hrvati noću nisu mogli kretati, a da bi tad članovi TO-a i milicije, kao i druge osobe kojima su oni dopustili, upadali u hrvatske kuće, psihički i fizički zlostavljali Hrvate, prijetili da će ih ubiti i vršili pretres kuća. Nedvojbeno je da su na kraju hrvatske kuće opljačkane i da u njima nije ništa ostalo od vrednije pokretne imovine. Na sve te činjenice ukazuje svaki svjedok, samo što pojedini svjedok ima saznanja o konkretnim imenima, a neki nema ta saznanja.

Pored naprijed navedenih općih činjenica, iz iskaza svjedoka Mihaela Tomašića posebno se utvrđuje da su Željko Vučković, Nikola Teodorović i Miodrag Simeunović jednom prilikom 40 muškaraca iz Bapske otjerali u Nijemce i držali ih u logoru. Zlatan Kulić ih je također sprovodio na prisilan rad, kao i Goran Mijatović. Rajko Milošević je uselio u kuću njegovog brata Đure. Drago Vučković mu je jednom prilikom uperio pušku u glavu i za malo ga nije ubio, iz čista mira, da ga nije spasio jedan drugi čovjek. Nadalje, vidio je kako je Rajko Milošević odveo u podrum Josipa Fora i kasnije kada je For izašao, da je isti bio krvav i modar po licu. Dragoljub Savičin je bio u komandi onom prilikom kada su bili u Nijemcima, a inače je bio glavni prokazivač Hrvata jer je kao dugogodišnji mjesni učitelj znao podatke sve o svakom.

Pored naprijed navedenih općih činjenica, iz iskaza Domagoja Tomašića se posebno utvrđuje da je Željko Vučković bio jedan od lokalnih zapovjednika, a da je Zlatan Kulić bio policajac. Nadalje, da su Miodrag Simeunović i Nikola Teodorović bili oficiri, a da je Dragoljub Savičin prokazivao Hrvate. Drago Vučković je prijetio

njegovom ocu da će ga ubiti i spasio ga je jedan drugi čovjek koji je odgurnuo pušku koja je bila uperena u njegovog oca. Za Ranka Šljuburu zna da je jedno vrijeme bio "predsjednik srpske mesne zajednice u Bapskoj" a za Rajka Radmilovića da je bio u četničkoj omladinskoj organizaciji. Nadalje, utvrđeno je da su Domagoja Tomašića prisili da ide u njihovu vojsku, i to prvo u Sombor, a zatim u Jankovce, a tu vojsku je doživljavao kao neprijateljsku.

Pored naprijed navedenih općih činjenica, iz iskaza svjedoka Franje Suknovića se posebno utvrđuje da je Željko Vučković bio "oficir bezbednosti" a Zlatan Kulić "milicajac". Nikola Teodorović je bio vojni oficir, a Miodrag Simeunović je čak vodio i neke evidencije. Za Dragoljuba Savičina je utvrđeno da je bio glavni prokazivač, a Ranko Šljubura da je jedno vrijeme bio predsjednik srpske mjesne zajednice u Bapskoj. Mihajlo Mijatović je okupirao kuću Stjepana Žeravice a Rajko Radmilović je ušao u kuću preko puta njega i išao je po kućama Hrvata i prijetio.

Njega osobno su faktički iz Apševaca u Šid protjerali Željko Vučković i Ranko Šljubura i rekli da će za njim doći njegova žena, što je i bilo točno.

Pored naprijed navedenih općih činjenica, iz iskaza svjedoka Stjepana Žeravice se utvrđuje da je njega protjerao optuženi Mihajlo Mijatović i njegov otac Dušan. Tom prilikom uzeli su mu sto uhranjenih svinja, sve strojeve, namještaj u vrijednosti oko 300.00,00 DM, a inače, odmah u početku mu je također oduzeto 100 uhranjenih svinja. Osobno je više puta bio na prisilnom radu u Nijemcima, Apševcima, a morao je kopati rovove za potrebe njihove vojske. Za Željka Vučkovića je naglasio da je bio starješina, a Miodrag Simeunović je naredio da se iz njegovog dvorišta izveze traktor "Ferguson" s prikolicom. Dragoljub Savičin je bio glavni prokazivač, a Drago Vučković, koji je bio stalno pijan, bio je izvršilac, onaj koji je batinao. Za Gorana Mijatovića sa sigurnošću zna da ih je tjerao u logor u Lipovac i Nijemce, te prisiljavao na rad.

Pored naprijed navedenih općih činjenica, iz iskaza svjedoka Andrije Kovačića se utvrđuje da je postojao štab za istjerivanje, jer su u njegovu kuću došli Lazo i Radojica i rekli mu da su aktivisti i da je u štabu za istjerivanje odlučeno da odmah mora napustiti kuću i da sa sobom ne može ništa ponijeti. Poslije toga odmah uvečer je otišao u mjesni ured i Dragoljub Savičin mu je rekao da su oni izivjećali i da mora napustiti kuću i sve ostaviti njima. Za Vučković Željka naglasio da je bio vojni zapovjednik, a za Zlatana Kulića da je bio milicajac. Nikolu Teodorovića je opisao i prepoznao da je to baš taj optuženi koji je imao čin i koji je držao trgovinu gdje su se okupljali "četnici". Za Dragoljuba Savičina je naglasio da je bio glavni prokazivač, a za Rajka Miloševića da je bio pijanica koji je izvršavao zlodjela. Posebno je naglasio da je Rajko Milošević njegovu snahu Julijanu Kovačić napao nožem, srušio, kleknuo na nju, zarezao je nožem po vratu i ona je uplašena morala napustiti kuću. Prijetio je i njenom sinu koji je bio slab na živce i škljocao mu je pored glave. Posebno se iz tog iskaza utvrđuje da je Ranko Šljubura u početku bio samozatajan, ali zadnji predsjednik mjesne zajednice u Bapskoj, prije nego što će biti protjerani, i onaj koji je na kraju vodio poslove raseljavanja i rukovodio ulaženjem u Hrvatske kuće. Osobno je vidio kada je Dragoljub Savičin nosio namještaj i vrednije stvari Viktora Rukavine.

Pored naprijed navedenih općih činjenica, iz iskaza svjedoka Marije Adamec se samo utvrđuje da je Radojko Radmilović osobno došao i prijetio joj oružjem i naredio da mora napustiti kuću. Od straha je sljedeći dan zajedno sa suprugom i napustila kuću, a inače Radojko Radmilović je još prije nego što će je protjerati odnio zamrzivač.

Pored naprijed navedenih općih činjenica, iz iskaza Ivana Adameca se samo utvrđuje kako je isti čuo da je Vučković bio komandant, a inače nema nekih posebnih

saznanja jer je bio stariji i samo zna da su iz njegove kuće odnijeli vrijednije pokretne stvari, ali ne zna tko.

Pored naprijed navedenih općih činjenica, iz iskaza svjedok Antuna Đurkovića se samo utvrđuje kako isti zna da je Željko Vučković bio komandant, a da je Dragoljubu Savičin bio njihov povjerljiv čovjek.

Pored naprijed navedenih općih činjenica, iz iskaza svjedoka Josipa Zovka se utvrđuje da ga je osobno Željko Vučković tjerao da s drugima kopa rovove od Tovanika do Bokšića i da ga je protjerao iz Apševaca kada je bio na prisilnom radu. Nadalje se utvrđuje da je tad kada će biti protjerani i kada su bili na prisilnom radu u Apševicima, komandant TO bio Goran Mijatović. Nadalje, jednom prilikom Dragoljub Savičin je njega kao i druge tjerao da siječe grane i da uređuje park. Rajko Milošević ga je u petom mjesecu 1995. godine tukao i oduzeo mu traktor, a Ranko Šljubura je 1995. godine bio predsjednik sela. Drago Vučković ga je jednom prilikom prisilio da mu popravi traktor, Rajko Radmilović mu je psovao majku ustašku. Za Zlatana Kulića zna da je bio policajac i da je protjerivao ljude iz Bapske.

Pored naprijed navedenih općih činjenica, iz iskaza svjedoka Ivica Mandića se utvrđuje da je njega osobno protjerao Željko Vučković, a da je sve podatke o Hrvatima davao Dragoljub Savičin. U zadnje vrijeme pred protjerivanje komandant bataljona je bio Goran Mijatović.

Pored naprijed navedenih općih činjenica, iz iskaza svjedokinje Boje Duvnjak se utvrđuje da ju je Zlatan Kulić bez ikakvog razloga tukao i šamarao, te da je otjerao njihov kombajn, dvoredni berač, oba traktora, a neki drugi su otjerali 126 bravaca i 18 junadi. Zna da je Nikola Teodorović istjerao Peru Kovačića i u njegovoj kući držao trgovinu. Vidjela je osobno kada je Dragoljub Savičin iz kuće Mirjane Čedo odnosio dijelove namještaja, namirnice, žito i druge vrijedne stvari, a isti je inače prokazivao Hrvate.

Pored naprijed navedenih općih činjenica, iz iskaza svjedoka Josipa Asića se utvrđuje da je njegov sin Alojzije morao služiti njihovu vojsku a da je kod njega bila premetačina 7-8 puta i da su odnijeli ono najvrednije, a prvenstveno zlato i novac. Svjedok je inače kasnije shvatio da ako kažeš broj, a ne ime i prezime iz zelene kartice koju su dobili, ideš kući, a ako kažeš ime i prezime onda ideš na prisilni rad. Naglasio je da je Željko Vučković bio komandant, Zlatan Kulić u njihovoj miliciji, a Dragoljub Savičin glavni prokazivač.

Pored naprijed navedenih općih činjenica, iz iskaza svjedoka Tomislava Rumbergera se utvrđuje da su Željko Vučković i Nikola Teodorović bili zapovjednici prilikom radova u Apševcima, početkom svibnja 1995. godine.

Pored naprijed navedenih općih činjenica, iz iskaza svjedoka Josipa Foro utvrđuje se da je njega tukao Rajko Milošević po glavi, da mu je curila krv a zatim i po ostalim dijelovima da je od siline udaraca pao na pod i da ga je zverski istukao.

Pored naprijed navedenih općih činjenica, iz iskaza svjedoka Šimuna Zovka se utvrđuje da mu je Miodrag Simeunović naredio da mora dati traktor i prikolicu, a da je Rajko Milošević bio glavni batinaš. Osobno je bio na prisilnom radu samo 1993. godine jer je od ranije bolovao od astme i imao veliki bruh i nije bio sposoban za teže fizičke radove. Inače 17-05-1995. godine kod njega je došao Đorđe Arambašić i rekao da mu treba samo njegova kuća te ga je odvezao na mađarsku granicu, a zatim su on i supruga stigli u Đakovo kod šogorice. Sin mu je inače morao služiti njihovu vojsku, ali je 1992. godine preko SRJ otišao u Njemačku a kasnije u Zagreb.

Pored naprijed navedenih općih činjenica, iz iskaza svjedoka Božice Žeravice se utvrđuje da je Mihajlo Mijatović 17.05.1995. godine rekao da moraju iseliti jer će nju i njenog supruga ubiti i baciti iza njihovog groblja. Taj isti inače još prije je uselio u njihovu kuću, a 18.05.1995. godine je otišao po njenog supruga koji je bio na prisilnom radu, te ga doveo i onda su samo spakirali najnužnije stvari i morali su napustiti svoju kuću. Tad kada je bio Mihajlo Mijatović bio je i njegov otac Dušan i Rajko Milošević koji je došao da ih tuče i koji bi ih prebio da nisu otišli i sve ostavili.

Pored naprijed navedenih općih činjenica, iz iskaza svjedoka Ane Kolak se utvrđuje da u noći 5/6. siječnja 1995. godine nju i njenu majku od 80 godina su naizmjenice silovale dvije osobe, a koje su kasnije puštene iz pritvora. Za te osobe je čula da su Dragan Marić i Nenad Krajinović. Za Dragoljuba Savičina je istakla da su bili u jako dobrim odnosima, ali kasnije kada ga je drugi put srela, da je isti naglasio da on ne želi nikoga štiti i da će s njom biti kao i sa svima drugima.

Iz iskaza svjedoka Vojina Jarića se utvrđuje da u njegovoj ulici 1995. godine nije ostao ni jedan Hrvat.

Pored naprijed navedenih općih činjenica, iz iskaza svjedoka Milivoja Čelebića se utvrđuje da su u komandi TO-a bili Željko Vučković, Nikola Teodorović, Miodrag Simeunović, a da je predsjednik sela bio Ranko Šljubura. Inače zna da je u komandi TO-a bilo njih desetak, te da je neku vlast obnašao Dragoljub Savičin. Siguran je da je Zlatan Kulić bio "milicajac" baš u Bapskoj. On kao Srbin je također morao paziti da iz njegove kuće nešto ne ukradu, jer ti koji su krali, to su bili klapa, i bili su organizirani.

Pored općih činjenica, iz iskaza svjedoka Štefana Knebla se utvrđuje da je isti od 1992. godine svake godine po tri-četiri puta, a jedno mjesec dana, morao ići da kopa rovove i obavlja druge fizičke poslove za TO. Iz tog iskaza se također potvrđuje da su Vučković i Nikola Teodorović bili u komandi TO-a, a da je tamo također bio i Dragoljub Savičin i Predrag Simeunović, za koga misli da je bio tajnik. Potvrđuje se da je Zlatan Kulić bio "milicajac" u Bapskoj. Nadalje se utvrđuje da je Goran Mijatović 1995. bio u komandi jedinice TO u Bapskoj, a da je Drago Vučković bio prisutan kad je obavljao fizičke radove i kopao rovove.

Iz dopisa Vlade Republike Hrvatske, Ureda za prognanike, točno po imenu i prezimenu i godini rođenja je utvrđeno kojih 69 osoba je prebačeno na slobodni dio Hrvatske, a da su prije toga bili u šumi kraj Bujanj potoka.

Iz priznanica se utvrđuje da je Josip Asić predao traktor s prikolicom, isto kao i Zovko Šimun.

Iz dopisa Državnog zavoda za statistiku se utvrđuje nacionalna struktura Bapske 1991. godine i sa sigurnošću zaključuje da je Bapska bila mjesto s većinskim hrvatskim stanovništvom, jer je od 1.624 osobe koje su živjele u Bapskoj bilo 1.478 Hrvata, a samo 33 Srbina.

Na temelju svega naprijed iznijetog i uslijed naprijed navedenih obrazloženja sa sigurnošću je utvrđeno da je Hrvatima u Bapskoj bila ograničena sloboda kretanja i da su izdavane propusnice, da su Hrvati pod pritiskom morali primati Srbe iz zapadne Slavonije, da su Hrvati morali obavljati fizičke poslove, kao što je sječa drva i kopanje rovova za vojne potrebe, a da su to radili bez ikakve naknade, a pod naoružanom stražom. Nadalje, Hrvati muškog spola i mlađe dobi su morali ići u vojsku tzv. Krajine, ili čak i u SRJ, a mnogi Hrvati su psihički i fizički

zlostavljani, a za vrijeme policijskog sata ulazili su im u kuće i vršili pretrese i iz kuća odnijeli vrijedniju pokretnu imovinu. Također je sa sigurnošću utvrđeno da je 1995.godine iz svojih domova protjerano 69 pripadnika hrvatske narodnosti koji su poimence nabrojani u dispozitivu presude, a da je tad ostalo možda desetak Hrvata starije dobi koji se nisu mogli kretati.

Nadalje, na temelju svega naprijed iznijetog i uslijed naprijed navedenih obrazloženja, konačni je zaključak suda da su optuženici ti koji su učinili naprijed navedene opisane radnje. Naime, svi svjedoci, u biti, koji spominju imena, ukazuju da su Željko Vučković, Nikola Teodorović i Miodrag Simeunović sve vrijeme bili glavni u komandi TO-a. Također, svi ukazuju da je Dragoljub Savičin bio u vlasti TO-a i da je bio glavni prokazivač, a dok ga je nekoliko svjedoka osobno vidjelo kako krade i iznosi stvari iz hrvatskih kuća. Za Gorana Mijatovića je okolnosno uvjerljivo dokazano da se u početku kao mlađa osoba isticao "u četničkoj omladinskoj organizaciji", da bi 1995.godine bio i komandant jedinice TO-a i često s oružjem stražario kad su Hrvati morali obavljati teške fizičke poslove. Za Radojka Radmilovića također je utvrđeno da se prvotno isticao kao u nekoj "četničkoj" omladinskoj organizaciji, da bi kasnije 1995.godine osobno istjerao Mariju Adamec, s tim da je i prije krao stvari iz njene kuće, te da je i on bio kad su Hrvati morali raditi teške fizičke poslove. Za Ranka Šljuburu je utvrđeno da je u početku bio samozatajan, ali da je bio 1995.godine predsjednik sela i osobno rukovodio protjerivanjem Hrvata i useljavanjem u njihove kuće Srba iz zapadne Slavonije. Mihajlo Mijatović je osobno protjerao obitelj Žeravica i posebno se isticao u prisvajanju vrednije imovine. Rajko Milošević i Drago Vučković su praktično bili izvršitelji koji su neposredno išli po kućama, tukli i prijetili ubojstvima, a bili stražari prilikom fizičkih radova koje su morali obavljati Hrvati. Zlatan Kulić je kao "milicajac" bez razloga šamarao Boju Duvnjak, te upadao u hrvatske kuće, krao vredniju pokretnu imovinu, bio je prisutan kad su Hrvati morali obavljati fizičke poslove, te psihički zlostavljao Hrvate. Na osnovi naprijed utvrđenih činjenica, tj. radnji koje su provodili optuženi jasno se zaključuje da su pojedini optuženici bili organizatori, tj. oni koji su osmišljavali kako će se provoditi teror nad Hrvatima i kako bi isti bili protjerani, dok su drugi bili izvršitelji. Također, ovi mlađi, kao što su Goran Mijatović i Radojko Radmilović, jednostavno su godinama napredovali u hijerarhiji vlasti, pa je tako Goran Mijatović postao komandant TO-a 1995.godine.

Valja naglasiti da sud nije za svakog optuženika pojedinačno stavio radnju koju je počinio, iz razloga jer je optužba na teret optuženicima stavila radnje koje su počinili zajednički kao pripadnici vlasti. Iz naprijed navedenih obrazloženja nedvojbeno je da je sud u činjeničnom opisu presude optužene osudio samo za one radnje u kojima su i neposredno učestvovali. Sud nije osudio optužene po nekoj objektivnoj odgovornosti, kao pripadnike vlasti, jer sud ne osuđuje optužene npr. za činjenicu da su silovane Ana Kolak i njena majka od 80 godina. Naime, iz naprijed navedenih obrazloženja nedvojbeno je da je sud osudio optužene samo za one radnje koje su i sami neposredno poduzeli i za koje su ih oštećenici i svjedoci sa sigurnošću vidjeli i prepoznali.

Na temelju svega naprijed iznijetog i uslijed naprijed navedenih obrazloženja, konačni zaključak suda je da su optuženici počinili kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva na način bliže opisan u dispozitivu presude.

Sud nije prihvatio da se u konkretnom slučaju radi o kaznenom djelu genocida, kako je to optužba stavila na teret optuženima, jer sud zaključuje da namjera optuženika nije bila da potpuno ili djelomično uništi nacionalnu skupinu, u konkretnom slučaju Hrvate, već da se radi o činjenici, kako je to sud pravno i označio u dispozitivu presude, o kršenju pravila međunarodnog prava za vrijeme okupacije i

da radnje koje su nabrojane u dispozitivu presude u konkretnoj situaciji čine obilježje kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva, a ne genocida.

Prilikom odmjeravanja kazne svakom osuđeniku, sud je cijenio sve okolnosti koje utječu da kazna bude manja ili veća (olakotne i otegotne).

Na strani optuženog Željka Vučkovića sud nije našao ni jednu otegotnu okolnost, a olakotna okolnost je činjenica da nije osuđivan.

Na strani optuženog Zlatana Kulića, sud nije našao ni jednu otegotnu okolnost, a olakotna okolnost je činjenica da isti nije osuđivan.

Na strani optuženog Drage Vučkovića sud nije našao ni jednu otegotnu okolnost, a olakotna okolnost je činjenica da nije osuđivan.

Na strani optuženog Predraga Simeunovića, sud nije našao ni jednu otegotnu okolnost, a olakotna okolnost je činjenica da isti nije osuđivan.

Na strani optuženog Mihajla Mijatovića sud nije našao ni jednu otegotnu okolnost, a olakotna okolnost je činjenica da nije osuđivan.

Na strani optuženog Gorana Mijatovića, sud nije našao ni jednu otegotnu okolnost, a olakotna okolnost je činjenica da isti nije osuđivan.

Na strani optuženog Dragoljuba Savičina, sud nije našao ni jednu otegotnu okolnost, a olakotna okolnost je činjenica da isti nije osuđivan.

Sud optuženima Rajku Miloševiću, Ranku Šljuburi, Radojku Radmiloviću i Nikoli Teodoroviću nije uzeo kao otegotnu okolnost to što su prije bili osuđivani, iz razloga jer su osuđivani za kaznena djela koja nisu ni u kakvoj svezi s ovim kaznenim djelom. Navedenim optuženicima sud nije našao ni jednu otegotnu okolnost, a Radojku Radmiloviću je kao olakotnu okolnost uzeo da je mlad čovjek, dok Rajku Miloševiću, Ranku Šljuburi i Nikoli Teodoroviću nije našao ni jednu olakotnu okolnost.

Valja naglasiti da prilikom odmjeravanja kazne sud je za svakog optuženika ponaosob cijenio i količinu kriminalne volje koju je ispoljio prilikom izvršenja kaznenog djela, a u odnosu na sve optuženike, sud je vodio računa da u konkretnom slučaju optuženici nisu nikoga ubili, silovali, i slične najteže radnje nisu poduzimali.

Uzimajući u obzir sve naprijed navedene okolnosti, Željko Vučković je osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 8 godina, Rajko Milošević, na kaznu zatvora u trajanju od 6 godina, a Zlatan Kulić, Nikola Teodorović, Miodrag Simeunović, Dragoljub Savičin, Ranko Šljubura, Drago Vučković, Mihajlo Mijatović, Goran Mijatović i Radojko Radmilović na kaznu zatvora u trajanju od 5 godina. Ocjena je suda da će se upravo takvom vrstom i visinom kazne u potpunosti ostvariti zakonom predviđena svrha kažnjavanja iz čl.5. i 6. KZ-a, te se izrečene kazne ukazuju kao potpuno primjerene stupnju krivnje optuženika, samoj težini počinjenih kaznenih djela i ispoljenoj kriminalnoj količini svakog optuženika ponaosob.

Nasuprot naprijed navedenom, sud je primjenom čl.339. st.3. ZKP-a donio presudu kojom se optužba odbija u odnosu na optuženog Predraga Simeunovića za kazneno djelo genocida, jer je zamjenik ŽDO Vukovar odustao od optužbe u odnosu na navedenog optuženika.

Na osnovi čl.90. st.4., a u svezi čl.87. ZKP/93. optuženi Željko Vučković, Zlatan Kulić, Nikola Teodorović, Miodrag Simeunović, Dragoljub Savičin, Rajko Milošević, Ranko Šljubura, Drago Vučković, Mihajlo Mijatović, Goran Mijatović i Radojko Radmilović oslobođeni su obveze da nadoknade troškove krivičnog postupka, jer ukoliko bi ih sud obavezao da nadoknade troškove krivičnog postupka, bilo bi dovedeno u pitanje njihovo uzdržavanje i izdržavanje osoba koje su dužni uzdržavati, a nadalje, ni jedan optuženik nije ni dostupan sudu. U svezi činjenice da je u odnosu na Miodraga Simeunovića optužba odbijena, tad troškovi padaju na teret proračunskih sredstava.

Slijedom izloženog odlučeno je kao u izreci presude.

U Vukovaru 16. ožujka 2001.

Zapisničar

Smederevka Šerbić v.r.

Predsjednik vijeća

Nikola Bešenski v.r.

POUKA O PRAVU NA ŽALBU

Protiv ove presude može se izjaviti žalba u roku od 15 dana od dana primitka iste. Žalba se podnosi putem ovog suda na Vrhovni sud Republike Hrvatske u tri istovjetna primjerka.

DOSTAVITI

1. ŽDO VUKOVAR na br.DO-K-53/99.
2. Odvjetnik Marko Drnasin – Vinkovci, Duga 1
3. Odvjetnik Vojislav Ore – Vukovar, Sajmište 11
4. Odvjetnik Šimo Filipović – Vukovar, Sajmište br.5
5. Opt.Željko Vučković – oglasna ploča suda
6. Opt.Zlatan Kulić – oglasna ploča suda
7. Opt.Nikola Teodorović – oglasna ploča suda
8. Opt.Miodrag Simeunović – oglasna ploča suda
9. Opt.Dragoljub Savičin – oglasna ploča suda
10. Opt.Rajko Milošević – oglasna ploča suda
11. Opt.Ranko Šljubura – oglasna ploča suda
12. Opt.Drago Vučković – oglasna ploča suda
13. Opt.Mihajlo Mijatović – oglasna ploča suda
14. Opt.Goran Mijatović – oglasna ploča suda
15. Opt.Radojko Radmilović – oglasna ploča suda
16. Opt.Predrag Simeunović – oglasna ploča suda

Za točnost otpravka – ovlašteni službenik

Snježana Josić

